

> Els morts no van al cine

la crònica

CARINA FILELLA.

Deia el poeta tortosí Gerard Vergés, avesat com està de formar part de jurats literaris, que els poetes joves «martipolegen massa» i que sovint «el que és bo per al mestre [en aquest cas Martí i Pol] en els deixebles és pèssim». Així ho apuntava en la presentació (dimecres al vespre, a la Biblioteca Xavier Amorós de Reus, mentre es jugava el partit Chelsea-Barça) del quart poemari del reusenc Juan López-Carrillo, *Los muertos no van al cine* (editorial Candaya), un recull amb 73 poemes que, sota el paraigua de l'humor, «té com a rerefons la tristesa i la solitud». Tots els poemes esdevenen, en paraules de Vergés, un de sol; un llarg poema d'amor que parteix del dia a dia però sense tòpics romàntics», i que «presenta la dona amb un erotisme explícit, a vegades massa explícit». En el llibre s'hi troba una «poesia personal, intransferible i diferent», feta per «un poeta extrovertit que emmascara amb el bon humor tota la muralla del patiment», segons va dir Vergés, convençut que «l'humor és el que ens salva del fracàs».

I d'humor, no en va faltar en la presentació del poemari a Reus (dimarts que ve se'n farà la presentació al Museu d'Art Modern de Tarragona), amb un Gerard Vergés incisiu que, després de finalitzar el seu parlament, va posar l'escriptor protagonista de la nit en el compromís d'haver de respondre a una mena de qüestionari Proust, amb algunes preguntes massa tòpiques, altres massa simples i altres tan profundes o excèntriques que es feia difícil rebre'n una resposta enginyosa per part d'un López-Carrillo que es va veure atrapat però que va saber sortir-se'n amb bones dosis de sàtira i ironia, la mateixa que empra en els seus versos. Després d'interrogar-lo sobre si un poeta neix o es fa, sobre quin és el poeta català més important actualment (amb una fina ironia sobre si en aquest cabàs només s'hi inclouen els que van a Frankfurt) o sobre què és la poesia, Gerard Vergés va obrir l'interrogatori amb una sèrie de preguntes que van mostrar el López-Carrillo més autèntic. «Ara, quan encara és viu, què fa amb més delectació: beure, escoltar música, fornicar, contemplar els estels...?» Juanito, com així el coneixen els més pròxims, va ser clar: «Si estigués ben fornicat no escriuria versos.» A la pregunta «què me'n diu, del pintor Ausiàs March?», López-Carrillo va llançar una resposta ràpida: «Ell és el més gran pintor de la modernitat, com Goya és el més gran poeta clàssic català.» L'escriptor reusenc va haver de triar també entre mel i mató o Adonis i Venus, i va explicar que el seu fruit preferit és la figa: «Ni tova ni dura, que regalimi una mica.» Tot plegat, un qüestionari que va donar moments una mica surrealistes però sempre brillants. Com l'escriptor. Com tots dos, el presentador i el presentat.

+ Juan López-Carrillo, dimecres, a Reus. Foto: JP. RODRÍGUEZ.